

Sygn. akt IV CSK 277/14

POSTANOWIENIE

Dnia 7 listopada 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Mirosława Wysocka

w sprawie z powództwa A. O.
przeciwko Z. M. H.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 7 listopada 2014 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powódki
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]
z dnia 18 października 2013 r., sygn. akt I ACa [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 18 października 2013 r. Sąd Apelacyjny w [...] oddalił apelację powódki A. O. od wyroku Sądu Okręgowego w B. z dnia 30 października 2012 r., którym oddalone zostało jej powództwo przeciwko Z. H. o zapłatę. Powódka wniosła o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania uzasadniła występowaniem w sprawie istotnego zagadnienia prawnego sprowadzającego się do odpowiedzi na pytanie, „czy odwołanie się do stosunku podstawowego w zarzutach wniesionych przeciwko nakazowi zapłaty wydanemu na podstawie weksla prowadzące do uwzględnienia tego stosunku w ramach oceny zasadności dochodzonego roszczenia wekslowego i wskazanie na oczywistość trudności w wykazaniu tzw. faktów negatywnych jest wystarczającym uzasadnieniem do przerzucenia ciężaru dowodu zgodnie z dyspozycją art. 6 k.c. na stronę powodową?”

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 k.p.c.). Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może zostać osiągnięty jedynie przez powołanie i właściwe uzasadnienie istnienia wymienionych przesłanek, a rozstrzygnięcie Sądu Najwyższego o przyjęciu lub odmowie przyjęcia skargi do rozpoznania następuje na podstawie oceny, czy okoliczności powołane przez stronę odpowiadają przyczynom kasacyjnym wymienionym w art. 398⁹ § 1 k.p.c.

Skarżąca nie wykazała powołanej w skardze przesłanki przewidzianej w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. Dla wykazania tej przesłanki konieczne jest precyzyjne sformułowanie określonego problemu prawnego o charakterze abstrakcyjnym, powołanie przepisów, które stanowiły źródło jego powstania, zaprezentowanie argumentacji przekonującej o istnieniu na jego tle rozbieżnych ocen prawnych, a także świadczącej o poważnych trudnościach w jego rozwiązaniu, ponadto wskazanie, dlaczego jest ono istotne (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz. 11 i z dnia 12 grudnia

2013 r., IV CSK 384/13, niepubl.).

Uzasadnienie wniosku nie spełnia tych wymagań. Kwestia przedstawiona przez skarżącą nie stanowi istotnego zagadnienia prawnego w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. Postawione pytanie oraz uzupełniające je wywody wskazują, że skarżąca zmierza do poddania kontroli Sądu Najwyższego trafności powołanego w skardze zarzutu naruszenia art. 6 k.c., nie zaś wyjaśnienia istotnego, abstrakcyjnego problemu prawnego, który budziłby poważne wątpliwości wymagające usunięcia w ramach rozpoznania nadzwyczajnego środka zaskarżenia. Uzasadnienie wniosku sprowadza się do zacytowania kilku orzeczeń Sądu Najwyższego, które nie odnoszą się bezpośrednio do przedstawionego „zagadnienia” oraz zaprezentowania własnych rozważań dotyczących jego wyjaśnienia. Nie świadczy to o istnieniu poważnych trudności w jego rozstrzygnięciu. Przedstawiona przez powódkę wątpliwość daje się usunąć w drodze zwykłej wykładni i stosowania prawa w konkretnym stanie faktycznym, nie stanowi zatem przyczyny przyjęcia skargi do rozpoznania, o której mowa w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.

Wobec niestwierdzenia okoliczności, które uzasadniałyby przyjęcie skargi do rozpoznania Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c.

[aw]